

Poulsgaard (FP):

Vi er enige med venstresocialisterne i B 84. Det er fuldstændig urimeligt, hvis det virkelig er rigtigt, at man forhindrer folketingsmænd i at kommunikere med dem, der er indsat. Det er vi i hvert fald enige i.

Så kommer vi til B 85, afskaffelse af arbejdspligten. Det er vi ikke enige i. Det er jo sådan i dag, at når man bliver indsat, får man forelagt en seddel, og så skal man skrive på, om man kan beskæftige sig selv. Så fremt man kan beskæftige sig selv i et vist antal timer, er der ingen arbejdspligt, og derfor er arbejdspligten i og for sig afskaffet. Den er der kun for de mennesker, der ikke kan beskæftige sig selv, og da må det egentlig være sundt at have lidt at lave.

Det var de to forslag, vi havde kommentarer til. Resten har jeg ingen kommentarer til.

Lenger (VS):

Jeg forstod hr. Poulsgaards sidste bemærkning på den måde, at der ikke gjaldt nogen arbejdspligt for dem, der arbejdede i forvejen. Det synes jeg egentlig ikke der er noget særlig nyt i, sådan er det jo mange steder i samfundet.

Jeg vil gerne starte med beslutningsforslag nr. B 84.

Hr. Poulsgaard sagde, at det kunne ikke være rigtigt at forhindre folketingsmedlemmer i at kommunikere med de indsatte i fængslerne. Det gør man heller ikke, og det er heller ikke det, vi vil sige med bemærkningerne her. Det, vi vil sige, er, at folketingets medlemmer må have krav på den samme sikkerhed mod, at breve åbnes, gennemlæses eller på anden måde kontrolleres, som en lang række andre offentlige institutioner har. Vi har en særstilling i forhold til de fleste mennesker med hensyn til at kommunikere med de indsatte i fængslerne, men vi har ikke samme særstilling, som f.eks. justitsministeren har. Når ministeren her præciserer, at breve, der afleveres til afsendelse til folketingets medlemmer i åben tilstand, aldrig gennemlæses, lyder mit logiske spørgsmål selvfølgelig, hvorfor de så overhovedet skal afleveres i åben tilstand. For os er det et spørgsmål om et princip, at folketingets medlemmer skal kunne kommunikere lige så uhindret, som så mange andre offentlige institutioner kan, med de indsatte i fængslerne, og

det er den sammenligning, man skal se på. Samtidig er det et spørgsmål om tillid.

De effekter, jeg tænker på i denne forbindelse – det vil jeg gerne sige til hr. Svend Åge Petersen – er primært, som vist også fru Ebba Strange sagde det, en båndoptager, og jeg er enig med fru Ebba Strange i, at selvfølgelig tager man den med igen. Det er effekter af den karakter, jeg tænker på, og jeg gik ud fra, at det var en selvfølge, at folketingsmedlemmer ikke bringer hash, spiritus eller våben ind i fængslet. Det burde være en selvfølge, og vi har i hvert fald betragtet det som så stor en selvfølge, at vi ikke har skrevet det, men det kan da godt være, at vi skulle have gjort det.

Om arbejdspligten siger hr. Torben Lund, at han synes, den er resocialiserende. Det synes vi ikke. Vi mener tværtimod, at det ville være resocialiserende at bestemme over sig selv og herunder bestemme, om man vil arbejde eller ej. Det er jo tit sådan, når vi diskuterer kriminalpolitikken, at vi må stå og lede efter områder, som vi kan give fangerne lov til at bestemme over selv, fordi det er vigtigt, at de i stort omfang selv bestemmer og er med til at udvikle et ansvar og få et ansvar for sig selv, og her falder arbejdspligten ligefor som et område, hvor det ikke vil skade andre, og hvor det ikke er forbundet med særlig uheldige konsekvenser at give dem en selvbestemmelsesret. Tværtimod kunne man bruge dette område som et af de områder, der er resocialiserende, ved at fangen er pålagt et ansvar for sig selv og for sit eget liv.

Fru Ebba Strange sagde i den forbindelse, at det så ud, som om forslagsstillerne lå under for den forestilling, at livet inden for murene skulle kunne være ligesom det udenfor. Jeg beklager, hvis det ser sådan ud; det har i hvert fald ikke været meningen, det har vi også sagt i andre af forslagene, og fru Elisabeth Bruun Olesen sagde det også i sit indlæg her i formiddags. Det er klart, at udgangspunkterne er helt forskellige, men vi har valgt at beskæftige os med alle disse konkrete ting, selv om vi dybest set godt ved, at der selvfølgelig er friheden til forskel, og at det er en væsentlig forskel, der gør, at samfundet inden for og uden for murene naturligvis aldrig nogen sinde bliver ens.

Fru Ebba Strange spurgte også, om en afskaffelse af arbejdspligten og en brug af